

чето брѣзичка. Не спѣше, защото умираше. Отъ прѣчупеното ѝ стѣбълце течаха бистри смолисти сълзи и падаха на зелената трѣва. Умираше тя и въ послѣдната си агония думаше на събралитѣ се около корена ѝ свѣтулки, ношни пеперудки и сгушилитѣ се въ клоноветѣ на съседния храстѣ птички:

— Азъ зная, — казваше имъ брѣзичката, — че нѣмаше да живѣя много, но за това и не жала сега. Пъкъ и не ми бѣ много весело въ тази роскошна градина между гордитѣ акации, рози и лиляки. Ни едно отъ тѣхъ не сж отъ моя родъ. Може би, отпослѣ да привикнѣхъ съ тѣхъ, но сега — не, азъ не го обичамъ! Азъ още тѣжа за милата горичка, гдѣто си растѣхъ по-рано. Ахъ, колко хубаво бѣше тамъ! Да имахъ крилѣ като пеперудкитѣ, отдавна бихъ литнала пакъ тамъ. . . Брѣзичката млъкна и се замълча, сѣкашъ си нѣщо спомваше.

— Когато се родихъ, — продължи пакъ тя, — бѣше топла лѣтна нощъ. Азъ видѣхъ на около си нѣкакви черни сѣнки, които се издигаха високо къмъ небето, гдѣто свѣтѣха ясни звѣздички. Чухъ нѣкакъвъ шепотъ и бърборене около менъ, но нищо не видѣхъ и не разбрахъ. Бѣше много тъмно. Да, много тъмно бѣше. Сутринта, като се разсъмна, азъ първа видѣхъ себе си. Азъ имахъ малко и слабо стѣбълце съ двѣ малки листца, върху които блѣстѣха росни капки. Около мене се издигаха голѣми дървета и тихо шумѣха. Близу, въ гжстата трѣва се разговаряха двамина:

— Тази нощъ у насъ се родила нова брѣзичка, — каза тънкия гласъ.

— Нима? Кждѣ? — запита дебелия гласъ.

— Още по-хубаво. Така по-мжно ще откриятъ кжщичката ни. А гдѣ е тя? Ахъ, ето я . . . колко е малка! . . .

Двамата, които се разговаряха, дойдоха по-близу до мене и азъ ги видѣхъ. Единиятъ бѣше косматъ сивъ шишко, а другиятъ зеленъ, по-малкъ и по-тънкъ, само съ по-дълги крака. И двамата имаха

